

Добровільні помічники — волонтери

Цього тижня в Україні відзначають два суміжних свята – День волонтерів та День благодійності. У нашому районі є багато людей, які охоче відгукуються на допомогу. Можуть і хочуть працювати фізично, підтримувати фінансово, а при потребі й морально. Піклуються про тварин, підтримують наших бійців на передовій, збирають кошти для хворих дітей, допомагають самотнім стареньким. І все це роблять без користі для себе.

«СКАРБНИЦЯ НАДІЇ»

Турбота про хворих дітей, моральна підтримка батьків та допомога у зборі коштів – усім цим займається благодійний фонд «Скарбниця Надії» на чолі з головою Мар'яною Ревою. – Почалося все зі здачі крові для онкохворої дівчинки, та моя кров не підійшла. Тоді я почала шукати донорів, виявилось, що це дуже важко – знайти здорову людину потрібної групи крові, яка хоче її здати. І так поступово мене «затягнуло», тож я вже дев'ять років цим займаюся, – розповідає жінка. Найважчим у своїй роботі Мар'яна вважає знайомство з батьками нових дітей, які потрапляють в онкогематологічне відділення.

Окрім Мар'яни фонду допомагає близько п'ятдесяти волонтерів, але потреба у помічниках є завжди. Серед них є надзвичайно важлива людина здолбунівчанка Оля Шатілова, яка сім років є координатором руху донорів крові для онкохворих дітей. – Волонтерство моє почалося вісім років тому, коли випадково побачила публікацію в газеті з проханням про допомогу онкохворому хлопцю. Домовилася про зустріч з Мар'яною Ревою, а згодом створили благодійний фонд, розподілили обов'язки, мені випало займатися пошуком донорів крові, – згадує Ольга. За ці роки вдалося зібрати велику базу донорів, тому з минулого року ми запустили проект для допомоги у пошуку донорів для дорослих пацієнтів з різними хворобами. – Але базу даних потрібно постійно оновлювати, бо люди хворіють, переїжджають.

Також фонду допомагає десять лікарняних клоунів «Червоні носи», які розважають дітей, що потрапили до лікарні. У Рівненську обласну дитячу лікарню клоуни почали приходити найчастіше. Після цього «Червоні носи» вирішили допомогти організувати команди лікарняних клоунів в інших містах України. Тепер дітей веселять та підбадьорюють не тільки у Рівненській лікарні. До прикладу, в одній з лікарень Львова координує такі виходи наша землячка Катя Ридош із Цуркова.

СВЯЩЕНИК-ВОЛОНТЕР

Ще один наш земляк активно допомагає хворим та дітям з особливими потребами. Це мізочанин протоієрей Василь Начев, який заснував соціальний відділ при Рівненській єпархії УПЦ. Робота відділу полягає у допомозі дітям-інвалідам, малозабезпеченим сім'ям та людям, які потрапили у складні життєві обставини. Священик організовує поїздки до джерела Святої Анни, Почаївської Лаври, лялькового театру. Тісно співпрацює з відділенням Рівненської обласної клінічної лікарні, тому при потребі допомагає. Організовує різні свята для особливих та малозабезпечених дітей. – Якщо хтось з людей просить про допомогу, то ми ніколи не відмовляємо – скільки можемо, стільки коштів і даємо, – говорить о. Василь.

Соціальний відділ залучає до співпраці усіх бажаючих. Майже у кожному районі є волонтери. Так священику з нашого району допомагає здолбунівчанин Сидорук Костянтин.

Мар'яна РЕВА (зліва) та Юлія КУТИК з лікарняними клоунами

силу, який запропонував поїздку з дітьми-інвалідами до джерела Святої Анни. Там я проводила заняття з дітьми та батьками, було багато знайомств, які перевернули мою свідомість. А ще важко сприймати біди людей, буває, що від них вчишся бути мужнім, – розповідає Сніжана. Хоча волонтером себе не вважає, каже, що таке звання ще не заслужила. Стверджує, що вона просто помічник людей, що роблять добро. Окрім цього допомагає нещодавно створеній ГО Батьків дітей з інвалідністю «Джерело життя».

ДОПОМОГА ДЛЯ ВІЙСЬКОВИХ

Ще один важливий напрямок волонтерства – це допомога для військових у зоні бойових дій. Це люди, які від початку війни згуртувалися задля допомоги бійцям: збирали кошти на одяг, обмундирування, амуніцію та речі першої необхідності, привозили продукти харчування. Це ті, хто організовував поїздки на передову та безпосередньо їздив туди, збирав ліки

Варто також згадати покійну Марію Брагу, пенсіонерку, альпіністку, надзвичайно активну людину. Вона у свої 76 років теж була волонтером. Саме завдяки їй у зону АТО для бійців було сплетено не один десяток маскувальних сіток.

НЕПУБЛІЧНІ БЛАГОДІЙНИКИ

Є ще у нашій місцевості один активний діяч, це керівник ФГ «Нива» Олександр Лапчук. Він дуже скромна і непублічна людина, тому зазвичай про його допомогу можна почути від людей. Часто підтримує матеріально Івачківську школу, будинок культури та й село загалом. Директор Івачківської ЗОШ Марія Дацишина розповіла – Олександр не раз проявляв ініціативу щоб допомогти. Цього року купив паркан для центрального входу школи, а його син Мирослав встановив пластикові вікна у кабінеті першого

Олександр ЛАПЧУК

сітки та шукає охочих, щоб їй допомагали. – На Схід їхати я не можу, тому допомагаю тут, у Здолбуніві.

класу. Щороку на новорічні свята школярі отримують від Олександра Віталійовича подарунки. Та й хто б

ти, бо люди хворіють, переїжджають. Тому всіх, хто може, просимо – здавайте кров, не будьте байдужими, – закликає координатор Оля Шатілова.

Отець Василь у відділенні Рівненської онкогематології

помагає здовбичанка Сніжана Король. Вона вже два роки підтримує роботу соціального відділу, і пригадує як все починалося, – одного разу пролунав дзвінок від отця Ва-

та кошти на різні потреби військових. Ще люди, які долучаються й сьогодні до плетіння маскувальних сіток. А найзавзятішою у цій справі можна назвати Валентину Лука-

Марія БРАГА готує матеріал для сіток

Прийшла якось на збори до Самооборони, так і залишилися допомагати. Я буду виконувати цю роботу, доки треба буде, – наголошує пані Валентина.

до нього не звернувся за допомогою, ніколи не відмовить. Багатьом хворим кошти надає, – каже жінка.

Та це лиш короткий перелік того, що зробив пан Олександр. Це людина з щирим та добрим серцем, яка намагається завжди зарадити біді, і подає хороший приклад для наслідування.

Це тільки невелика частинка людей, які допомагають. Є чимало благодійників у нашому районі, які не люблять, щоб про них розповідали. Вони роблять добрі справи тихо і не хочуть виносити цього на публіку. Насправді тут важливо інше: при можливості завжди варто допомагати. І немає значення яким чином: грошима, працею, добрим словом чи організацією, головне – не стояти осторонь, не бути байдужим, а відгукуватися на прохання допомоги.

Марина КОЛОДИЧ
фото з мережі Інтернет